



Arrest

nr. 180 250 van 28 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name om de reeds hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 11 december 2016 door de politiediensten aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [O.]

voornaam: [L.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene verklaard dat hij heeft een familielid in België. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene levert niet het bewijs dat hij ten laste is of dat hij een reële afhankelijke band heeft met zijn familielid.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Vasthouding

[...]”.

Dit is de bestreden beslissing.

1.2. Verzoeker dient op 13 december 2016 een asielaanvraag in. Eveneens op 13 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.3. Op 21 december 2016 doet verzoeker afstand van zijn asielaanvraag.

2. Onderzoek van de vordering gegrond op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om de bij de Raad hangende vordering tot schorsing ingesteld tegen de bestreden beslissing zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen

2.1. De voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 44, eerste lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot het bevel van voorlopige maatregelen en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan. Dit wordt ook niet betwist door verweerder.

2.2. Over de behandeling van de vordering tot schorsing

2.2.1. De twee voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de twee voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Ter zake dient verder te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten.

2.2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.2.2.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.2.2.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.2.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij stelt als volgt:

“1. Voorafgaandelijk: verzoeker heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er werd geen termijn opgelegd bij het uitvaardigen van de verwijderingsmaatregel, in tegenstelling tot de toepasselijke regeling (infra), waardoor verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst bovendien naar de uiteenzetting gegeven onder punt 8 inzake de ontvankelijkheid van het beroep. In het bijzonder wijst verzoeker erop dat de verwerende partij, wanneer hij toepassing maakt van een gebonden bevoegdheid nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Dit geldt des te meer nu verzoekster van haar vrijheid werd beroofd in het kader van de een gedwongen terugkeer.

Dit levert verzoeker een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleend. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

2. Aan verzoeker werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

“REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN”

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

3. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

4. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn van nul dagen te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen.

De gegeven motieven maken het enkel mogelijk toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet (nog daargelaten of deze motieven volstaan). Het vermeende "risico op onderduiken" volgt uit de afwezigheid van een geldig paspoort en visum en een vaste verblijfplaats.

De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn niet gegeven, aangezien de verwerende partij met de toepasselijke motieven ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen.

Bovendien kunnen deze motieven niet als "evident" worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen. De wetgever heeft expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd.

Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest.

Verzoeker wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn van nul dagen, terwijl dit zeer verstrekken gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoeker).

5. De verzoekende partij wijst op een recent arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2016 waarbij bovenvermelde principes werden bevestigd.

In deze zaak werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, waarbij werd verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet zonder dat er evenwel een formele motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing over de opgelegde termijn:

De verwerende partij kan niet voorhouden dat het door haar geciteerde tweede lid van voormeld artikel 74/14, § 3 geen twee mogelijkheden bevat, met name of het bepalen van "een termijn van minder dan zeven dagen" of het bepalen van "geen enkele termijn". De Raad herhaalt dat de gemachtigde discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (en bijbehorende feitelijke elementen) zowel de grondslag zijn voor "een termijn van minder dan zeven dagen" als voor "geen enkele termijn". Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde in casu specifiek voor "geen enkele termijn" heeft geopteerd, terwijl dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is.

Zodoende moet prima facie worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de "exacte termijn van nul dagen". Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit in casu niet gebeurd, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk wordt gemaakt"

(Arrest 24 juni 2016, nr. 190 288)

Ook in een zeer recent arrest van uw Raad zijn deze principes bevestigd:

De Raad herhaalt dat de gemachtigde in het kader van artikel 74/14, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet, discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. De discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek impliceert hoe dan ook een nauwgezette motiveringsplicht. Er is overeenkomstig artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dan ook

een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van de termijn voor vrijwillig vertrek afdoende motiveert.

(Arrest 14 december 2016, nr. 179 398)

Hoewel er geen precentenrechtspraak geldt, is de juridische redenering wel identiek.

De verzoekende partij verwijst naar twee verslagen van de auditeur bij de Raad van State, gevoegd aan huidig verzoekschrift onder stuk 6. Beide verslagen zijn opgesteld in twee hangende procedures bij de Raad van State.

In beide verslagen wordt bovenstaande uiteenzetting van verzoeker bevestigd:

(verslag, pagina 5; stuk 3)

6. Besluit: een schending dient daarom te worden vastgesteld van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet."

2.2.2.2.1.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing prima facie duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum en dat hem geen termijn wordt toegekend om vrijwillig het land te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat gelet op het gegeven dat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Deze motivering is op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers betoogt dat verweerder naliet uiteen te zetten waarom hij ervoor opteerde om niet te voorzien in een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij een termijn van dertig dagen wordt vastgesteld om vrijwillig het land te verlaten en dus af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen norm mist prima facie feitelijke grondslag. Verweerder motiveerde namelijk – zoals reeds gesteld – dat hij dit, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, deed omdat er sprake is van een risico op onderduiken en wel omdat verzoeker geen vast of gekend verblijfsadres heeft. Deze motivering is in casu prima facie voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststelling verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die hem door de wetgever werd toegekend.

Verzoeker voert nog aan dat verweerder niet nader heeft uiteengezet waarom hij opteerde om geen enkele termijn toe te staan om vrijwillig het land te verlaten, terwijl artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet hem toelaat om in casu een termijn tot maximum zeven dagen op een bevel op het grondgebied te verlaten te vermelden indien er in hoofde van een vreemdeling sprake is van een risico op onderduiken. De Raad wijst er prima facie op dat in voormelde bepaling als dusdanig geen formele motiveringsplicht kan worden gelezen en herhaalt dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die hem door de wetgever werd toegekend. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer wordt vastgesteld dat er goede gronden zijn om een risico op onderduiken vast te stellen in hoofde van een vreemdeling – en er dus redenen voorhanden zijn om te stellen dat deze vreemdeling zich dreigt te onttrekken aan een in zijn hoofde genomen verwijderingsmaatregel of een voorgenomen gedwongen verwijdering op korte termijn – dan kan hij prima facie niet verwachten dat een bestuur nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Ook auditeursverslagen van de Raad van State waarvan niet blijkt dat deze reeds aanleiding gaven tot arresten binden de Raad niet.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker prima facie ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker is een 38-jarige man, met de nationaliteit van Nigeria. Ondertussen is hij drie jaar in België.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw [M. T.] (stuk 5 en 6). Zij heeft de Belgische nationaliteit (stuk 3). Verzoeker verblijft op haar adres te 3960 Bree, [...] waar ook verzoeker regelmatig verblijft doch zonder hier “officieel” te zijn ingeschreven. Buiten verzoeker en zijn vriendin is er niemand woonachtig op dit adres (stuk 4).

Verzoeker diende nog geen aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijf. Hij verkreeg evenmin een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verzoeker werd evenwel tegengehouden tijdens een routinecontrole en van zijn vrijheid beroofd.

Voor beide partners is de vrijheidsberoving een zware domper. De partner van verzoeker is hem meermaals komen bezoeken in het centrum (stuk 5) en zij houden dagelijks telefonisch contact met elkaar, hetgeen hun relatie nogmaals staft.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft (zoals in België), wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen belangenafweging uitgevoerd. Meer nog, door de gemachtigde wordt enkel gesteld dat de bescherming onder artikel 8 EVRM geen toepassing kan vinden met de enkele verwijzing naar een familielid van verzoeker in België. Over zijn relatie wordt echter niet gesproken.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van artikel 8, eerste lid van het EVRM daar waar niet afdoende blijkt dat de gemachtigde de specifieke belangen van de verzoeker nauwgezet heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Dit alles maakt dat de belangenafweging die werd gemaakt door de verwerende partij inderdaad niet voldoet in het licht van de voorliggende feiten en de toepasselijke rechtsregels.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van het privéleven van verzoeker, in het bijzonder ten aanzien van zijn relatie met zijn partner.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen

met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.2.2.2.2. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat verzoeker in de loop van zijn middel weliswaar de schending inroept van artikel 3 van het EVRM, doch geen enkele concrete uiteenzetting naar voor brengt betreffende een grief ontleend aan deze verdragsbepaling. Dit onderdeel van het middel komt dan ook onontvankelijk voor.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich in casu op een gezinsband met een Belgische vrouw alsook op het geheel van sociale banden dat hij in België heeft opgebouwd.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘*gezin*’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “*gezinsleven*” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘*gezinsleven*’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Verzoeker betoogt intussen drie jaar op het Belgische grondgebied te verblijven en beroept zich op een duurzame relatie met een Belgische onderdaan woonachtig te Bree. Hij stelt regelmatig te verblijven op ditzelfde adres, doch niet officieel. Ter staving van deze relatie legt hij een identiteitsbewijs en attest van gezinssamenstelling van de betreffende Belgische onderdaan voor, een stuk dat zij verzoeker enkele keren is komen bezoeken in het gesloten centrum en enkele afschriften van foto's.

Waar verzoeker betoogt dat deze duurzame relatie, of de elementen die hierop wijzen, ten onrechte niet in rekening zijn gebracht of werden betrokken bij een toetsing aan artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele wijze wees op een duurzame relatie met een Belgische onderdaan. Op het ogenblik dat hij werd tegengehouden door de politie gaf hij aan dat hij “*soms bij familie in Brussel en soms op straat slaapt*”. Blijkens het administratief verslag vreemdelingencontrole uitte verzoeker zich in zijn moedertaal Engels en bleken geen communicatieproblemen. Er blijkt niet dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kennis had van de voorgehouden relatie met een Belgische onderdaan of dat hieromtrent enige aanwijzing voorhanden was in het administratief dossier. Verzoeker wees bij zijn

aanhouding op geen enkele wijze op een duurzame relatie met een Belgische onderdaan. Verweerder kan maar motiveren over of rekening houden met de elementen waarvan hij kennis heeft of krijgt.

Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker in casu prima facie niet overtuigt dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. De loutere voorlegging van enkele ongedateerde foto's en een attest dat de Belgische onderdaan hem tweemaal kwam bezoeken in het gesloten centrum wijst nog niet op een partnerrelatie laat staan een duurzame partnerrelatie. Verzoeker betoogt thans op algemene doch ongestaafde wijze dat hij regelmatig verblijft bij de Belgische M. T. doch dit wordt tegengesproken door zijn eerdere verklaring aan de politie dat hij *"soms bij familie in Brussel en soms op straat slaapt"*. Van zagezegde dagelijkse telefonische contacten wordt geen (begin van) bewijs voorgelegd. De Raad stelt aldus prima facie vast dat verzoeker er met zijn summier betoog en beperkte stukken niet in slaagt aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en waarmee verweerder rekening moest houden.

De Raad wijst er verder ook op dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824) en verzoeker prima facie niet concreet aannemelijk maakt dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er blijkt niet dat verzoeker, die steeds illegaal in België verbleef, in zijn situatie dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM inzake gevestigde vreemdelingen.

Nu een beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven in casu prima facie niet blijkt, kan evenmin worden weerhouden dat verweerder er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede – voor zover alsnog sprake zou zijn van een beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven, hetgeen evenwel niet blijkt – wijst de Raad er op dat in casu een situatie van eerste toelating tot het grondgebied aan de orde is, waardoor het tweede lid van dit verdragsartikel of een inmenging niet aan de orde is. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haec (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn beweerde Belgische partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner of om zijn privéleven verder te zetten. De bestreden beslissing heeft op zich ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker – die aangeeft reeds drie jaar in illegaal verblijf te zijn, zonder op enig ogenblik zijn aanwezigheid op het grondgebied kenbaar te hebben gemaakt – kon hij noch zijn beweerde partner er ook onwetend van zijn dat een verderzetting van het voorgehouden privé- dan wel gezinsleven in België precair was. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van zijn beweerde partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. Van De Putte, *"Straatsburg gaat vreemd"*, T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, in casu, prima facie geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Artikel 7 van het Handvest stelt:

*"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."*

Artikel 52, derde lid van het Handvest bepaalt dat indien rechten en vrijheden, zoals opgenomen in het Handvest, overeenstemmen met rechten en vrijheden zoals gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en draagwijdte ervan dan minstens dezelfde zijn als de inhoud en draagwijdte die door het EVRM eraan

worden toegekend. Er kan bijgevolg worden volstaan met een verwijzing naar voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker geeft niet aan een kind te hebben in België of gezondheidsproblemen. Verder werd reeds vastgesteld dat verzoeker zich voorafgaand aan de bestreden beslissing niet beriep op een duurzame partnerrelatie of een gezinsleven met een Belgische onderdaan en hiervan ook geen aanwijzing voorhanden was in het dossier, alsook dat hij ook thans niet op overtuigende wijze aannemelijk maakt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- dan wel familieleven. Er blijkt prima facie aldus niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of het vereiste belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft verwijst de Raad allereerst naar de bespreking van het eerste middel. In het licht van voorgaande vaststellingen dat het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in kennis was van een beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven en verzoeker ook thans in gebreke blijft dit met overtuigende argumenten en stukken aannemelijk te maken, blijkt prima facie niet dat hieromtrent een verdere motivering in de bestreden beslissing – met name ook inzake een doorgevoerde belangenafweging – zich opdrong. Andermaal blijkt aldus nog geen ernstig middel ontleend aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.2.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer

indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stelt verzoeker als volgt:

“1. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.

De verzoekende partij brengt daarom middels huidig verzoekschrift een ernstig middel voor, gebaseerd op artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest (infra, nr. 9: middelen). De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting aldaar.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de uiteenzetting gegeven onder punt 9.2, in het bijzonder het daar aangehaalde relaas inzake artikel 8 EVRM. Het zijn deze redenen dewelke de verzoekende partij verhinderen het land te verlaten, terwijl zij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Gelet op artikel 39/82, § 2 Vreemdelingenwet dient hierom een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te worden weerhouden.

2. Verzoeker is een 38-jarige man, met de nationaliteit van Nigeria. Ondertussen is hij drie jaar in België. Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw [M. T.]. Zij heeft de Belgische nationaliteit (stuk 3). Verzoeker verblijft op haar adres te 3960 Bree, [...] waar ook verzoeker regelmatig verblijft doch zonder hier “officieel” te zijn ingeschreven. Buiten verzoeker en zijn vriendin is er niemand woonachtig op dit adres (stuk 4).

Verzoeker diende nog geen aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijf. Hij verkreeg evenmin een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verzoeker werd evenwel tegengehouden tijdens een routinecontrole.

De verwijderingsmaatregel gaat bovendien gepaard met een inreisverbod, waardoor verzoeker de toegang tot België en het Schengenacquis wordt ontzegd voor twee jaar. Eens verzoeker van het grondgebied wordt verwijderd, zal hij in de onmogelijkheid zijn om op (korte) termijn terug te kunnen keren naar zijn partner.

Voor beide partners is de vrijheidsberoving een zware domper. De partner van verzoeker is hem meermaals komen bezoeken in het centrum (stuk 5) en zij houden dagelijks telefonisch contact met elkaar.

Het komt verweerder bovendien toe om afdoende te motiveren aangaande zijn keuze voor een termijn van nul dagen. Door de afwezigheid van enige termijn, werd verzoeker immers onmiddellijk van zijn vrijheid beroofd. Er werd geen enkele mogelijkheid gelaten zijn vertrek zelfs maar vrijwillig voor te bereiden, temeer omdat hij nooit eerder een verwijderingsmaatregel kreeg betekend.

De partner van verzoeker heeft bovendien enkel de Belgische nationaliteit. Zij is evenmin afkomstig van Nigeria en kan dus niet worden geacht zomaar verzoeker te kunnen volgen naar Nigeria.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt om deze redenen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.”

Verzoeker verwijst aldus in wezen naar de ernst van de door hem aangevoerde middelen, waaronder het artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, om te stellen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat een ernstig middel niet blijkt. Verzoeker betoogt verder dat zijn beweerde partner enkel de Belgische nationaliteit heeft en zij niet afkomstig is van Nigeria, zodat niet blijkt dat zij verzoeker zonder meer kan volgen naar Nigeria. Naast de reeds gedane vaststelling dat een duurzame relatie prima facie niet aannemelijk wordt gemaakt, blijft verzoeker in gebreke enige concrete hinderpaal naar voor te brengen die maakt dat de beweerde partner verzoeker dan niet zou kunnen volgen naar diens herkomstland. Er blijkt verder ook niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen geen contact kunnen onderhouden, zodat ook in het licht hiervan geenszins blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Verzoeker laat na precieze en concrete aanduidingen te verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat hij riskeert op te lopen in geval de bestreden beslissing wordt uitgevoerd. Evenmin wordt geconcretiseerd dat dit nadeel dan moeilijk te herstellen zal zijn. Waar verzoeker voorts verwijst naar het nadeel dat voortvloeit uit de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod kan het volstaan op te merken dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en dat verzoeker met zijn beschouwingen omtrent de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonst dat rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing.

De vaststelling dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd aangetoond, laat evenzeer toe de ingestelde vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

I. CORNELIS